

bud, hvilket Ordene naturligvis heller ikke tillade at paastaa, men at det ogsaa var Meningen, at det skulde være et almindeligt varigt Forbud, der ved, at, da der $\frac{1}{2}$ Aar efter androges om Til-ladelse til at afholde et nyt Møde, svarede Politi-direktøren, at „det saaledes tilfattede Møde falder ind under den af mig under 4de Mai d. N. ud-stedte Bekjendtgørelse.“ Politidirektøren svarer altsaa $\frac{1}{2}$ Aar efter paa en ny Forespørgsel om Tilladelse til at afholde et Møde, at det tidligere Forbud af 4de Mai endnu var gjældende, og at dette Møde faldt ind under den tidligere Bekjendtgørelse. Saaledes viste det sig, og der er heller ikke her faldet den fjerneste Uttring om, at For-budet vilde falde bort senere. Iøvrigt finder det sin Bestyrkelse i Politidirektørens Udtalelse om, at det Forbud, han havde nedlagt, var gjæl-dende for bestandigt. Mindretallet havde ikke ganske den samme Opfattelse af disse Ord's Be-tydning; det mente, at man maatte antage, at Politidirektørens Bekjendtgørelse vel gav nogen Grund til at tro, at han havde ment, at det skulde være et vedvarende Forbud, men det søger en Undskyldning for ham deri, at det skulde være en mindre heldig Affattelse af denne Bekjendtgørelse. Dette ligger imidlertid ikke for, thi den Forening, her er Tale om, existerer ikke mere, saa at der for dette Tilfældes Skyld ikke havde været den fjerneste Grund til at bringe denne Sag videre frem. Men Sagen er, at det er et al-mindeligt Spørgsmaal om den rette Fortolkning af Grundlovens § 88, og derfor maa det, saa længe § 88 er gjældende, være vigtigt for det hele Samfund at faae at vide, om det ogsaa er Justitsministerens Mening, at der ifølge denne Paragraf berettiget kan udstedes Forbud mod alle offentlige Møder af visse Foreninger eller visse Personer. Med Hensyn til Spørgsmaalet i Al-mindelighed, uden Hensyn til det foresiggende Til-fælde, var hele Udvalget enigt om, at en saadan Fortolkning ikke var overensstemmende med Grund-loven. Flertallets Mening har jeg allerede ut-talt, Mindretallet udtaler, at det „ikke kan finde anden Begrænsning af Administrationens Myndighed end den, at det ikke for et længere Tids-rum forud kan bedømmes, om visse Forsamlinger ville medføre Fare for den offentlige Fred. Heraf følger vel, at et vedvarende administrativt For-bud mod Forsamlinger, sammenskaldte af visse Personer eller i visse i og for sig lovlige Die-meb, maa anses for grundlovsstridigt, men der-imod vil det ikke kunne paastaa, at et Forbud, som gaar videre end til at forbyde et enkelt alt indvarslet

eller paatent Møde, allerede af den Grund skulde være grundlovsstridigt“. Mindretallet har altsaa erkendt, at i sin Almindelighed, bortset fra det Tilfælde, som havde fremkaldt Forbudet, var det ifølge Grundlovens § 88 ikke berettiget at udstede et saadant Forbud mod visse Personer eller visse Foreninger. Jeg skal derfor meddele som yderli-gere Bevis Indstillingerne fra Flertallet og fra Mindretallet. Vil man nemlig sammenholde dem med hinanden, fremgaar det, at hele Udvalget med Hensyn til dette Spørgsmaal var enigt. Flertallets Indstilling gaar ud paa, at „Folk-thinget udtaler, at det anser Politiets Forbud af 4de Mai f. N., sammenholdt med dets Skrivelse af 31te Oktober f. N., imod ethvert følgende offentligt Møde under aaben Himmel, som en lovlig bestaaende Forenings Bestyrelse eller Andre paa dens Vegne i Fremtiden maatte beramme, for stridende mod Grundlovens § 88, — og det opfordrer Justitsministeren til at foranledige dette Forbuds snarlige formelle Ophævelse“. Denne Opfordring til at foranledige Forbudets snarlige formelle Ophævelse findes i Betænkningen, som var afgivet fra Udvalget omtrent et halvt Aars Tid efter, altsaa omtrent et Aar efter, at selve Forbudet var udstedt. Jeg skal præcisere det nær- mere; Udvalgets Betænkning afgaves den 12te Mai 1873, og Forbudet var udstedt den 4de Mai 1872, altsaa noget over et Aar før, og der var endnu ikke fremkommet Noget som helst, som kunde tyde paa, at Ministeren ansaa dette almindelig udstedte varige Forbud for at være umedholdeligt lige over for Grundloven. Mindretallet ytrer, at det „hævder, at Forbud i Følge Grundlovens § 88 mod Afholdelse af Forsamlinger under aaben Himmel kun kunne have en rent mid- lertidig Varighed“, hvoraf man altsaa ser, at om selve Spørgsmaalet udtaler Min- dretallet samme Mening som Flertallet, og det „opfordrer Justitsministeren til at gjøre det bitterligt, at den nævnte Bekjendtgørelse kun har været en midlertidig Foranstaltning, som navnlig ikke længere er i Kraft“. Mindretallet gaar altsaa ud fra, at Bekjendtgørelsen af 4de Mai kun har været et midlertidigt Forbud, og at det er den uheldige Affattelse af Bekjendtgørelsen fra Politidirektørens Side, der kan gjøre, at man kunde faae en anden Mening derom; men det forudsæt- ter, at det kun har været en midlertidig Foran- staltning, at det ellers ikke kan anse den for at være i Overensstemmelse med Grundlovens § 88, og det opfordrer Justitsministeren til at foranledige bekjendtgjort, at dette Forbud ikke længere er i